

вече живѣлъ въ Бургаско нѣколко години, знаехъ тамъ всѣко кѣтче, а по Батаджишкото блато бѣхме даже ходили съ лодки за риба. И сега се възрад-
вахъ много.

— Борисе, — викамъ на инженера, — най-напредъ да пресушите голѣмото блато задъ Месемврия. Тамъ ще се открие рай земя! То е една котловина, каквато рѣдко се срѣща на земята. Стара-планина я пази отъ севернитѣ вѣтрове, а Анхиалската висока степъ я закрива отъ горещия „развигоръ“ (буйния юженъ вѣтъръ).

Инженеръ Ангеловъ се въодушеви: обеща да пресуши най-напредъ блатото при Месемврия. Но следъ нѣколко дни го видѣхъ пакъ, и човѣкътъ отъ далечъ замахъ съ ржце — пита ме нѣщо, а после почна да бърка съ прѣститѣ и на дветѣ си ржце надъ челото — смѣе ми се, закача ме, да не ми хлопатъ дѣските? При Месемврия нѣмало никакво блато!

— Ама какъ да нѣма, — викамъ му: — азъ по него съмъ ходилъ съ лодка за риба!

— Ходилъ си ти, — вѣтъръ! Тамъ нѣма никакво блато. Търсихъ по картата: никакво блато!

Инженерът не искаше и да слуша! Можело ли картата да лъже? Едвамъ го придумахъ: нека иде да види съ очитѣ си...

Ето така стана, млади мои читатели, та сега картата на България не лъже за Месемврийското блато. Инженеръ Ангеловъ отиде, видѣ обширното блато, залови се на работа и... защото, види се, мжчно е да се поправи написаната отъ хората карта, той поправи оная, която бѣше написана отъ Дѣда Господа: пресуши Батаджишкото блато).